

Vánoční tajnosti

TIF MARCELO

COO
BOO

Vánoční tajnosti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Tif Marcelo
Vánoční tajnosti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Vánoční tajnosti

TIF MARCELO

COO
BOO

Přeložila Veronika Chvátalová

Věnováno mým holčičkám Elle a Anně

KOLEDY A KLIŠÉ

BLOG O VÁNOČNÍCH KNÍŽKÁCH

NÁZEV: ĎÁBELSKÉ VÁNOCE OD KATIE PHASEOVÉ

KATEGORIE/ŽÁNŘ: PARANORMÁLNÍ YA

Jsou ti, které považujeme za špatné, vždycky zlí? A jsou ti, které považujeme za správné, vždycky dobří? Knížku *Ďábelské Vánoce* jsem si vybrala kvůli hladké černé obálce zdobené rohy a jsem optimistka, ale s optimismem jsem byla opatrná. Nebyla jsem si totiž jistá, jak se autorka popere s tak náročným úkolem. Příběh postavený na oblíbené zápletce s prohozením domů ve stylu filmu *Prázdniny* se točí kolem démonky, které se smůla lepí na paty. Pošlou ji na sabatiku, kde se vmísí mezi své nepřátele, anděly na zemi, aby se od nich něco přiučila, jenže se do jednoho z nich – ano, tušíte správně – zamiluje. Zdravím „zakázaná láska“, „rybo na suchu“ a „protiklady, které se přitahují“!

Pojďme se podívat na výzvy, se kterými se autorka musela popasovat:

V prvé řadě s konkurencí: filmem *Prázdniny*. Alespoň mně osobně přišlo, že si nastavila laťku pěkně vysoko. Těžší už by bylo jen soupeřit s *Prázdninami u jezera*, což jak už všichni jistě víte, považuji za nejlepší vánoční film všech dob. Pak nemá mít člověk vysoká očekávání!

Zadruhé: paranormální postavy. Zbožňuju nadpřirozeno (všechny vánoční paranormální knížky, které jsem četla, najdete tady), ale anděl vs. démon? Kolikrát už tohle někoho napadlo?

Byla jsem skeptická.

Milí čtenáři, knížku jsem přečetla za jediný den. Na necelých čtyřiaadvacet hodin se mé oči ponořily do tohoto téměř čtyřsetstránkového příběhu s vedlejšími postavami, které se proměňovaly v medvědy, a městem tak dobře popsáním, že bych dokázala nakreslit jeho mapu. Mám knižní kocovinu.

A hvězda na vrcholu stromku (pro nováčky: *to nejlepší*, mimochodem tady je slovníček, ať zvládáte držet krok): hlavní postavou je ďábel. V tomhle světě je ďábel hrdina a anděl trochu průšvihář. To mě přivedlo k myšlence: co kdybychom nahlíželi na lidi a věci v jiném světle? Co kdyby to, co jsme považovali za pravdivé, byla lež?

Klady: rychlé čtení a poutavé prostředí

Zápory: byly tam překlepy, celkem patnáct, občas kazily požitek

Doporučuji pro: milovníky nadpřirozena, nadšence budování vlastních světů, fanoušky Stmívání! A filozofy – vy víte, koho z vás tím myslím.

Hodnocení: 4 hvězdičky

Kapitola první

SOBOTA 11. PROSINCE

Zvuk rolniček mě odtrhl od obrazovky, na které jsem si zrovna pročitala svůj nejnovější příspěvek na blog. Se srdcem v krku jsem klikla na tlačítko „Zveřejnit“ a zaklapla počítač. Z místa vedle knihovničky, která mi sahala po pás, jsem se vrhla na podlahu a manévrem, který by ohromil i Simone Bilesovou, jsem dokonale přistála do tureckého sedu vedle hromady darovaných knih vyskládaných na starých sáňkách. Jen na oko jsem vzala knížku do ruky a zvedla si ji před nos právě ve chvíli, kdy vešla moje šéfová Lou Velascová.

Její obličej byl jako paprsek světla, stejně jako každé ráno. Mívá ve tváři takový upřímný, hřejivý úsměv, ani jeden pramínek vlasů nebývá rozcuchaný a nosívá ten nejlichotivější odstín tmavě růžového lesku na rty – aby bylo jasno, na takový není vůbec jednoduché natrefit, když má člověk středně tmavou olivovou pleť, o tom vím své –, který jí ladí s polo tričkem hotelu U Knihomola. V dlaních svírala hrnek s tučným rudým nápisem „Zapomeň na Santu, to na mě si dej bacha!“ a pozdravila: „Dobré ráno, Lilo. Už zas takhle brzo?“

„Říkala jsem si, že bych se měla pustit do třídění těch knih.“

Dostala jsem svůj třesoucí hlas pod kontrolu a přemohla nutkání pohlédnout na počítač na knihovničce. Moje nejlepší kamarádka Carm mi neustále připomíná, že mě vždycky prozradí těkání pohledem a skřípavý hlas, takže jsem se plně soustředila na nos paní Velascové a nikoli na neutuchající, neustále se měnící myšlenky na obsah mého blogu, na kterém budu muset letos o svátcích zapracovat.

Kdyby paní Velascová věděla, kolikrát jsem o víkendu přišla do práce dlouho před začátkem ranní směny nebo zůstala chvíli po zavíračce pod záminkou dobrovolného třídění knih ve veřejné knihovně v obchůdku se suvenýry, zjistila by, že ukrývala zločince.

Dobře, to přeháním. Možná ne zločince, ale křiváka nebo dvojitého agenta.

„No, tvá práce přináší ovoce.“ Ukázala na police za mnou – všechny darované – a v nich úhledně uspořádané knihy. Veřejnou knihovnu U Knihomola jsem založila jako komunitní projekt v osmé třídě s jednou poličkou a tuctem knížek. O pět let později knihovna lemovala celou stěnu obchůdku.

„Děkuju.“ Tvář se mi zalila horkem jak kvůli komplimentu, tak i proto, že mé úmysly nebyly tak úplně altruistické. Někdo by možná řekl, že se snažím obelstít systém – v tomto případě pravidla rodičů ohledně používání internetu za jistými účely –, ale připisuji to své podnikavé povaze.

Paní Velascová si protočila hodinky kolem zápěstí. „Zdá se, že máme deset minut do otvíračky. A vidím, že na parkovišti už jsou lidi.“

Vydrápala jsem se na nohy a upravila si svetr s nápisem U Knihomola. Měl uklidňující odstín zelené, který má reprezentovat nádherné listí z regionu Finger Lakes. Vyrostly tady a později se do sebe i zamilovaly smyšlené postavy Leo Marks a Estelle Mendozová ve filmu *Prázdniny u jezera*, natočeného

podle stejnojmenné knižní předlohy. Celý film se točil v našem skutečném městečku Holly ve státě New York a většina scén byla natočena právě tady na pozemcích hotelu U Knihomola, který vlastnila a už tři desetiletí udržovala v chodu rodina Velascových. Z Holly se díky tomu stala populární turistická destinace a vyfintění fanoušci filmu sem každý rok o svátcích přilétali v hejnech, připravení znovu prožít své oblíbené scény.

„Jsem připravená. Jen tohle uklidím a otevřu.“

Paní Velascová přikývla, a když se otočila, strčila jsem počítáč do batohu. Opravdu bych si měla dávat větší pozor. Za celé dva roky tajného blogování, skrytá za roztomilou, bezejmennou dívkou se snědou pletí a tmavými vlasy s čepicí Santy, bylo tohle poprvé, kdy jsem byla málem přistižena při činu.

Což jsem dnes rozhodně neměla v plánu. Zprvč proto, že paní Velascová byla nejlepší kamarádka mojí mámy, takže cokoli, co by se v hotelu stalo, by se k ní hned doneslo. A zadruhé byl blog Koledy a kliše, neboli K&K, jenom můj, bylo to moje tajemství... a chtěla jsem, aby to tak i zůstalo.

„Víte, co si myslím?“ Rozhlížela jsem se po výlohách, zatímco jsem kráčela ke vchodu. Všimla jsem si, že jedny sluneční brýle jsou nakřivo, a narovнала je.

„Copak?“ Paní Velascová stiskla spínač nad dvojími automatickými dveřmi a zkusila, jestli fungují. Původní běžné dveře byly pro davy lidí příliš úzké. Díky těmto novým procházeli zákazníci plynuleji a taky to byl pokus o snížení množství bakterií. I když paní Velascovou k téhle investici finálně zlomil až rostoucí počet návštěvníků, mohla jsem s hrдостí říct, že to byl můj nápad.

„Myslím, že bychom měly na zadní vchod pořídit hlasitější zvonek. Abychom měly přehled o tom, kdo do obchůdku vchází zezadu.“ A taky bych hned věděla, kdyby někdo vešel. Když člověk pracoval v obchůdku se suvenýry s vánoční tema-

tikou a žil ve městě, kde se vánoční výzdoba vytahuje už v září a nechává se venku se až skoro do února, bylo snadné přeslechnout zvuk rolniček. „Vzpomínáte, jak jsme tehdy načapaly tu návštěvnici, jak se tamtudy snažila vplížit do hotelu?“

Zasmála jsem se, i když mi to vůbec nepřišlo k smíchu. Skalní fanynka hlavní hvězdy filmu, okouzlujícího Jonaha Johansona, byla přesvědčená, že v hotelu schraňujeme jeho osobní údaje. Přišla na to, že zadní vchod je propojený s hotelem, a napadlo ji, že by ji mohl dovést až k němu.

„Víš ty co? Máš pravdu. Pro tohle máš cit. Bude se mi po tobě a tvém smyslu pro detail stýskat, až nás na podzim opustíš kvůli studiu.“ Vytáhla z kapsy telefon a natukala do něj můj návrh, ale i navzdory úsměvu byl v jejím hlase cítit smutek. „Jak to jde s přihláškami? Posledně mi mamka říkala, že dobrý.“

V žaludku se mi převrátila směs emocí. „Dostala jsem se na Syrakuskou univerzitu, byla to moje první volba.“

Vyvalila oči jako tenisáky a zvedla dlaň. „Nepovídej!“

„Povídám, na můj vybraný obor, biologii,“ prohlásila jsem a plácla si s ní. Ale za mou radostí se skrývala nejistota. Syrakuská *byla* mou vysněnou školou. . . a i když jsem splňovala požadavky pro získání stipendia, pořád jsme nevěděli, jak to bude s finanční podporou.

Její výraz se změnil. Celá se rozzářila, jako by se jí v hlavě rozsvítilo. „Nepovídej na druhou! Můj synovec chodí na Syrakuskou, vlastně...“ Vyrušilo ji zabzučení a vytáhla telefon ze zadní kapsy. Když se podívala na displej, vypadala, jako by ji někdo nastartoval na plný plyn.

„Božítku. Tohle musím vzít. Nevadilo by ti ujmout se otvíračky a já si vezmu na starost kasu?“

„S radostí.“ Zvedla jsem svou šálu s vyšitým logem hotelu na obou koncích, omotala si ji kolem krku a cestou ven popadla

letáčky s informacemi o filmu, mé veřejné knihovně, hotelu a pár chatkách, které se daly pronajmout.

Rozvážně jsem vykročila ze dveří a usmála se na blížící se natěšené návštěvníky. „Vítejte v hotelu U Knihomola! V domově slavného filmu *Prázdniny u jezera*.“

Ano, byl to trochu kýč. Působila jsem trochu jako zaměstnanec Disney Worldu překypující dobrou náladou. Ale věřila jsem paní Velascové a film i knihu jsem měla upřímně ráda. Hrdě jsem tu pracovala na částečný úvazek už od druhého ročníku a tahle práce byla důležitou součástí toho, abych mohla příští podzim na Syrakuskou.

Narovnala jsem se a rozdávala jsem ranní návštěvníkům letáčky, zatímco procházeli dvojítymi dveřmi. Jo, zvládnou to. *Musím*, hodinu po hodině.

Dvě hodiny práce mi utekly jako voda, podařilo se mi uklidnit hádku mezi dvěma zákazníky kvůli tomu, kdo je další na řadě na focení vedle kánoe, ve které se Leo s Estelle poprvé políbili, a čekala na mě moje oblíbená činnost: řazení knížek.

Rovnění hřbetů, utírání prachu z polic a hledání zatoulaných titulů. Jako by mi někdo platil za to, že si tu hraju.

Když jsem vcházela zadním vchodem s osmi knihami opřenými o hrudník – protože komu by se chtělo jít nadvakrát –, zaškobrtla jsem o koberec. Zavravorala jsem a komínek knih se naklonil do strany, do oka mě píchl ostrý roh bichle o cestování a částečně mě oslepil. Rázem se ze mě stala šikmá věž v Pise, akorát chyběla ocelová lana, co by mě udržela jakžtakž vzpřímenou. „Do háje!“

„Dávej pozor,“ ozval se Cassey Chang, další čtvrták z mé střední, snadno rozpoznatelný díky vůni mentolových žvý-

kaček, a chytil mě. Nabral si z té hromady několik knih do náruče.

„Díky.“ Zamáčkla jsem poslední slzy a podařilo se mi na něj zaostřit. Byl to Američan s čínskými kořeny se světlou pletí a černými vlasy sčesanými do strany. A jo, i navzdory pracovnímu řádu vesele žvýkal žvýkačku.

Mou pozornost ale upoutaly promočené a pomačkané plakáty, co držel pod paží. „Ty dávej pozor! Cos dělal?“

Ušklíbl se. „Co bys řekla, že se stane, když dáš dohromady batole a otevřenou lahev s vodou?“

Oplatila jsem mu úšklebek.

S Casseym jsme tou dobou pracovali už rok a shodli jsme se, že bychom radši odbavili sto návštěvníků, než abychom museli řešit nehodu s jídlem nebo pitím. Obchod běžně praskal ve švech a jediná taková nehoda znamenala přemístění věcí z výloh, což by nás stálo řadu drahocenného času, kterého i tak nebylo dost. Obzvlášť během rušné vánoční sezony.

„Jo. Naštěstí to odnesly jen tyhle.“ Zvedl plakáty, abych je líp viděla.

„Nazdárek, vy dva.“ Paní Velascová vystrčila hlavu ze své kanceláře. „Lilo, mohla bys na vteřinku?“

„Jasně.“

Jakmile hlava paní Velascové zase zaplula zpátky, pozvedl obočí. „O co jde?“

„Nevím. Nedávno jsem ji požádala, jestli bych přes svátky nemohla pracovat na plný úvazek,“ zašeptala jsem a utřela si dlaně do džínů. Měla jsem volno od dvacátého druhého prosince až do pátého ledna. Každý dolar, co mi přistál na účtu, mě posouval o sto centů blíž k mému cíli v podobě Syrakuské a potřebovala jsem si před maturitou vydělat co možná nejvíc peněz.

„Ééé, tak hodně štěstí. Vlastně jsem ji požádal o to samý,“ dodal.

Sevřelo se mi srdce. Nenapadlo mě, že by některý z dalších čtvrtáků v naší skupince na půl úvazku mohl mít stejnou prosbu. „Tak dobrý, když to dá někomu z nás dvou.“ Zalhala jsem, protože když tady pracuju o rok déle než Cassey, neměla bych mít tím pádem přednost? Ale pak mě přepadl pocit viny. Jestli je tu někdo další, kdo v obchodě pracuje stejně tvrdě jako já, tak to byl právě on. „Drž mi palce.“

„Jasně.“

Uhladila jsem si oblečení a vešla do kanceláře. Paní Velascová seděla za stolem a ťukala do klávesnice – na obrazovce měla otevřené rezervace. Tahle kancelář byla ústředním velitelstvím. Řídilo se odtud všechno v hotelu, od obchůdku přes ubytování až po celou společnost. Když zemřela máma paní Velascové, babi Mae, jak se jí s oblibou říkalo, hotel zdědila ona a pustila se do kompletního předělávání. Nejenže se zasloužila o lepší uniformy, vyměnila podlahy v obchůdku a nechala postavit malebné chatky k pronájmu, ale také využila popularity filmu. Na sociálních sítích hrála první ligu od soukromých online skupin až po krátká videa na TikToku a prezentovala hotel jako jedno z nejromantičtějších míst, kam se stojí za to podívat. A vyplatilo se to, jen v loňském roce navštívilo hotel U Knihomola přes dvě stě tisíc lidí.

Pozorovat ji byla lekce k nezaplacení: byla to Američanka s filipínskými kořeny stejně jako já, naprosto nezávislá a dělala to, co ji baví.

„Pojď dál a posad' se.“ Ani se na mě nepodívala, jen se usmívala, zatímco prsty jezdila po rudě podsvícené klávesnici. S každým stisknutím se ozvalo příjemné klapnutí, jako když člověk píše na psacím stroji. „Neseš další várku darů?“

„Ano. Pan Nedal nám věnoval tolik žádané knížky o cestování.“

„To je od něj velkorysý.“

„To teda. Mění taktiku.“

Paní Velascová si povzdechla.

„Jen říkám, paní V.“

Pan Nedal byl majitelem květinářství Sváteční květiny, jediného v celém Holly, a měl pro paní Velascovou slabost. Neustále se jako náhodou objevoval v hotelu. Posílal jí květiny od „anonymního ctitele“ (fakt nenápadný) a kasičky na příspěvky vždy plnil bankovkami v naději, že si ho všimne.

Prošla jsem podél stěny zdobené rodinnými fotkami a posadila se na jednu z polstrovaných židlí. Jelikož se před tím zmínila o svém synovci, pátrala jsem po něm na fotkách. Netrvalo dlouho a zahlédla jsem mezi dvěma ženami mladého kluka. Jedna z nich vypadala jako paní Velascová zamlada.

Když jsem k ní zvedla oči, její úsměv byl ten tam a vystřídal ho seriózní, kamenný pohled. „Jak jsme se před tím bavili o vysoké, vím, že ti dlužím odpověď ohledně toho plného úvazku. Omlouvám se, že mi to tak trvalo – mám teď celkem honičku.“

Trefa. Narovнала jsem se. „Ano, teď, když už je mi osmnáct, můžu pracovat na plný úvazek, dokud mi po novém roce nezačne škola. Rozvrh v posledním pololetí nemám nijak hrozný a mám i pár volných hodin, takže bych mohla ze školy vyrazit dřív.“

Paní Velascová ctila pracovní předpisy a u svých nezletilých zaměstnanců trvala na tom, aby jejich prioritou bylo studium, takže všichni středoškoláci v hotelu U Knihomola spadali do kategorie „super brigádníků“ a pracovali maximálně dvanáct hodin týdně. Já si většinu hodin vždycky odpracovala o víkendu, takže to na moje studium žádný dopad nemělo. Paní Velascová nás taky vybízela, abychom přestávky využívali k učení.

„Chtěla bych ti moc poděkovat za tvůj zápal a tvrdou práci, Lilo. Jsi nepostradatelnou součástí našeho občůdku.“ Propletla si prsty. Už ani nevím, kdy jsem ji to viděla udělat naposledy – nejspíš na mém prvním pohovoru?

Rozbušilo se mi srdce. Takové ticho nevěstilo nic dobrého. Pokud jsem zrovna nepsala, připadalo mi sezení v tichu nenormální a podezřelé. Doma to většinou znamenalo, že některý z mých mladších sourozenců má něco za lubem. U dětí, co jsem hlídala, zas, že vyvádějí lumpárny.

Vybavila se mi chvíle, kdy jsem naposled dostala špatné zprávy, a spolu s nimi i ticho, které jim předcházelo.

„Na svátky za mnou přijede rodina,“ pokračovala paní Velascová.

„Jo?“ vyhrkla jsem. Tahle neškodná informace mi přinesla pocit úlevy. „To je super. Myslela jsem, že máte rodinu až v Kalifornii?“

„To mám. Moje starší sestra má syna. Teddy – to je ten synovec, o kterém jsem ti říkala – chodí do prvního ročníku na Syrakuské univerzitě. Zkrátka se dostal do překerní situace a bude proto do poloviny ledna bydlet u mě.“

„Aha.“ Nechápala jsem, co má tohle mít společného se mnou. Něco mi ale říkalo, že to nebude moc dobrá zpráva. Paní Velascová se o své rodině zmiňovala jen málokdy.

„No a vznikla taková situace...“ Její pozornost upoutalo cinkání rolniček nad zadním vchodem.

Postával tam muž s šedivými vlasy, nejspíš se tam zatoulal z parkoviště.

Paní Velascová vstala a postavila se do dveří. „Dobrý den! Tohle bohužel není vchod. Budete to muset obejít a projít automatickými dveřmi vpředu.“

Prosebně něco zamumlal.

Paní Velascová si povzdechla. „No dobře, ale jen pro tentokrát.“

Rázem za ním vpochodovali zbylí členové rodiny, nalepení jeden na druhého, jako by je sem vyhnala zima. Chumel hlasů vyjádřil úlevu nad úkrytem před mrazem. Následovalo hlasité

heknutí. Nejspíš zrovna objevili sbírku podepsaných suvenýrů z *Prázdnin u jezera*, která lemovala stěny na chodbě. To byla další věc, která pozvedla úroveň našeho obchůdku – filmové rekvizity, které se paní Velascové podařilo získat.

Když se konečně posadila, špitla: „Nováčci.“

Obě jsme se uchechtly.

Poznáme, kdo je v hotelu poprvé. Vzrušeně si šuškájí u filmových rekvizit, které jsou nastrkané do všech koutů a pověšené ze stropu na všech volných háčcích. Například prázdná krabička od popcornu ze scény, kde byli Leo s Estelle na prvním rande a oba sáhli po stejném popcornu. Starodávný zapalovač, který Leo dostal po smrti svého dědečka a zapálil s ním oheň, když se v noci vykradli ven. Estellin pager, na který ve filmu obdržela onu osudovou zprávu o závěrečném zvratu.

„Co myslíte, že si koupí?“ zeptala jsem se. Paní Velascová se na mě zmateně podívala a já rychle dodala „To je taková hra, co spolu hrajeme v obchodě. Víc to pak odsýpá.“

Naklonila bradu. „S ohledem na jejich nadšení se vsadím, že si každý koupí mikinu a magnet.“

„Já sázím na náprstek a panákovku.“

Obě jsme se zasmály, ale smích ji rychle přešel. Podívala se na mě s lítostí v očích.

Zmocnila se mě hrůza. „Chtěla jste se mnou něco probrat?“

„Ano. Teddy se přihlásil na pozici sezonního brigádníka ještě předním, než jsem dostala tvůj email.“

„Aha.“ Překvapením jsem celá oněměla. Byla jsem připravená přenechat mnou požadované hodiny Casseymu, ale ne tomuhle... Teddymu. Sice mi nepříslušelo, abych o tom mohla rozhodovat, ale tenhle hotel pro mě byl jako druhý domov.

V hlavě jsem dělala přemety ve snaze odečíst očekávanou odměnu za práci v obchůdku ze svého bankovního účtu.

„Mrzí mě to, Lilo.“

„To nevadí, chápu to. Každopádně kdyby se tu a tam naskytl možnost přibrat si pár hodin, ráda bych si je vzala.“ Na sílu jsem se usmála a začala zuby. Pravdivá byla jen ta druhá část, ale paní Velascová ke mně byla vždy laskavá a všechno, co jsem věděla o tom, jak funguje obchod, jsem znala díky ní. Protrpěla si se mnou několik prvních dní, kdy jsem neměla ani tušení, jak správně jednat se zákazníky. Pomohla mi to překonat. Holt to budu muset dohnat hlídáním dětí.

„Bezva. Díky, že to chápeš. Když už o tom mluvíme, Teddy je zrovna na cestě, veze si sem nějaké věci, než se vrátí do školy na poslední týden.“ Její tvář se rozjasnila, když znovu zazněly rolničky.

„Tak tady ho máme!“ Stoupla si.

Do kanceláře vešel kluk. Měl na sobě mikinu, volné tepláky a zářivě bílé tenisky. Jeho pleť byla zlatohnědá a rukou si prohrabával načechrané tmavé kudrlinky. V uších se mu třpytily drobné diamantové náušnice.

Spadla mi brada. *Bože. Můj.*

Teddy už rozhodně nebyl ten malý klouček z fotografie na zdi. Ani zdaleka. Kdybych kolem něj prošla po ulici, *rozhodně* bych se za ním ohlédla. Zaprvé je Filipíнец, a těch se v Holly moc nevyskytuje. Zadruhé je hezký. Hezký v tom stejném smyslu, jako byli často kluci s tmavým obočím a výraznými hnědýma očima v kníždách.

K nohám si položil sportovní tašku s věcmi a mou pozornost upoutalo cinkání několika karabin připevněných na poutku.

Paní Velascová ho objala. „Dítě moje. Vypadáš dobře.“ Zmáčkla mu ramena, jako by se ho snažila celého vstřebat. (*Já se rozhodně snažila*). „Teda, ty máš svaly!“

„Ahoj, teto Lou.“ Sklonil hlavu, jako by se zastyděl.

Já pořád myslela na ty jeho *svaly*.

„Lilo?“ Hlas paní Velascové mě vrátil zpátky do reality a teprve v tu chvíli mi došlo, že jsem na něj celou tu dobu zírala.

„Jo, pardon. Dívala jsem se na... Jo, já jsem Lila.“

Teddy povytáhl jedno obočí a koutky rtů se mu zkroutily do úsměvu. Byl to takový ten úsměv, co jako by říkal: Jsi zajímavá asi tak, jako je zajímavé nosit halloweenský kostým v prosinci.

Kůže na krku mi hořela a uvnitř jsem zasténala. Tohle muselo být to nejtrapnější seznámení v historii.

Paní Velascová se pousmála. „Přesně tak, Teddy, tohle je Lila Santosová. Lilo, tohle je Theodore neboli Teddy Rivera, můj synovec. Budete spolu pracovat. Všichni spolu budeme pracovat. Bude to kouzelných pár týdnů!“

„Skvělý.“ Přikývl, ale nic dalšího neřekl. Jeho výraz se v tichosti nepatrně změnil, jako by se najednou měl na pozor.

Nedokázala jsem rozpoznat, jestli to měl být sarkasmus, nebo mu to bylo fuk, ale vyvolalo to ve mně touhu být milá. Chtěla jsem tuhle podivnou situaci ukončit stejnou rychlostí, jako když člověk uhasí oheň tím, že ho zasype sněhem. „Vítej v hotelu U Knihomola! V domově slavného filmu *Prázdniny u jezebra*,“ zahlásila jsem svým vytrénovaným uvítacím hlasem, jako bych byla ztělesněním turistického průvodce o městě Holly, osmým svazkem z desíti. „Kdybys cokoliv potřeboval, neváhej se na mne obrátit.“

Paní Velascová začala tleskat. „Výborně! Pojď se podívat na mou – teda naši – chatku. Lilo, nevadilo by ti na chvílku strážit pevnost? Probereme to, až se vrátím.“

„Jasně.“ Oddechla jsem si.

*Prosím, jen jděte, než ho poprosím, aby mi podepsal knihu ná-
vštěv.*

„Tak se uvidíme později?“ dodal Teddy.

„Jo, uvidíme se.“

Zamířili společně dozadu a nechali mě stát samotnou v kanceláři, kde se z reproduktorů linul zpěv Binga Crosbyho. Příjezd Teddyho mě pořádně vykolejil.

Navíc jsem právě přenechala svoje hodiny hezkému synovci šéfové. Co s tím mám teď do háje jako dělat?

Kapitola druhá

NEDĚLE 12. PROSINCE

„Přísahám, že pokaždé, když klikneš na obnovit, dalšímu anděli narostou křídla,“ ozvala se zpoza mě moje nejlepší kamarádka, Carmela Ferreirová. „Na co vůbec čekáš? Jsem z tebe nervózní.“

Znovu jsem klikla na tlačítko obnovit, přilepená k monitoru ve svém pokoji. „Na zprávu ze Syrakuské o sociálním stipendiu. Nebo od někoho z těch, komu venčím psa. Nebo hlídám děti. Na oznámení, že jsem zdělila sumu peněz od svého dávno ztraceného prarodiče.“

„Tady *někdo* přečetl až moc milostných příběhů. Ne fakt, vždyť ti upadne ukazováček. Tak to vyklop. Jsi furt našťvaná kvůli té věci s hotelem, víd?“

„Nejsem našťvaná.“ I když mě jen samotná představa Teddyho Rivery ve svetru „U Knihomola“ s tím jeho pozdvíženým obočím rozpálila doběla. Soucit k paní Velascové a prvotní přijetí Teddyho se za posledních čtyřiaadvacet hodin proměnil ve zlost, že budu muset hodiny práce nahánět jinde. „Oukej, fajn. Jsem našťvaná.“

Otočila jsem se na Carm i s židlí. Navzdory jejímu předchozímu prohlášení ani zdaleka nevypadala vystresovaně. Po-

malu přejížděla prstem po displeji svého iPadu, opřená o čelo mé postele – nejspíš zas visela na sociálních sítích. Její rodina pocházela z Portugalska, černé načechrané vlasy jí kolem tváře vytvořily něco jako svatozář a na překřížených nohou měla dvě různobarevné ponožky. Kdybych spustila přístroj na bílý šum, dost možná by usnula. Já na druhou stranu... „Věci do sebe nějak nezapadají.“

„Jsi v mezičase,“ řekla Carm a iPad si položila na klín. „Pamatuješ, co říkal pan Emerson? Poslední semestr má být plnej záhad. Aspoň ses dostala na Syrakuskou.“

„Dostat se tam a jít tam jsou dvě různé věci.“ Zase mě z nervozity začal pálit jícen. Syrakuská byla moje vysněná škola, ale snové stipendium nebylo součástí balení. A pak ještě ty další výdaje: ubytování, strava, poplatky, učebnice.

Dostala jsem se i na svou záložní (a levnější) školu, na zbytek jsem ještě čekala. Měla jsem možnosti. Ale to jsem měla dřít tak tvrdě a dostat se tak blízko, jen abych o to všechno přišla kvůli penězům?

Nenáviděla jsem to.

Otočila jsem se zpátky, klikla na složku na ploše a otevřela dokument s názvem *Knížky*, abych se uklidnila. Otevřela se propracovaná tabulka s názvy knih zařazených do kolonek *Přečteno* nebo *Nepřečteno*, spolu s pár větami, ze kterých se eventuelně stanou recenze na K&K. Knížky, co už jsem četla, byly podtržené výraznou žlutou barvou, která mě ozářila, jako bych byla hvězda na vrcholu obřího vánočního stromu v Holly.

Protože knihy. Knížky byly můj únik. Připomínaly mi, že můžou současně existovat protiklady, dobré i špatné, kladné i záporné.

Můj počítač se zaklapnul a já nadskočila.

To Carm.

„Hele!“ protestovala jsem.

Překřížila ruce na hrudníku, náramky o sebe zacinkaly, a opřela se o stůl. Měly jsme na sobě totéž, dlouhá trička přes legíny a hebké propínací svetry. Až teď mi došlo, že na sobě má *můj* svetr. Za všechna ta léta přespávání se naše šatníky spojily v jeden sdílený. Nejspíš měla doma půlku mojí šatní skříně a já zas té její.

„Z téhle konverzace se jen tak nevyvlíkneš.“ Upřeně se na mě podívala. „Děláš, co můžeš. Viděla jsi naši ročenku? Vždyť v ní jsi tak desetkrát.“

„Čtrnáctkrát.“ Zazubila jsem se na ni.

Protočila očima. „Tak čtrnáctkrát. Co se má stát, stane se.“

„Fajn.“ Nadechla jsem se a doufala, že mě ušetří lítosti. Nechtělo se mi rozebírat peníze se svou nejlepšší kamarádkou. Mimo to, *jí* sice nedělaly starost peníze, ale zato dostat se na umělecký program na Rhode Island School of Design, Pratt Insitute nebo Virginskou univerzitu.

Každá jsme musela řešit něco.

Zabralo to, protože se Carm usmála. „Bezva. Protože tohle jsou naše poslední společný prázdniny.“ Ukázala na ručně napsaný seznam, přišpendlený na korkové nástěnce, pověšené na zdi s nadpisem *Mise: Holly*. „A už dvakrát jsi použila práci jako výmluvu, aby ses vyhnula splnění čehokoli z našeho seznamu.“

To, že člověk vyrůstal ve Vánoci poblázněném městečku, ještě neznamenalo, že se účastnil akcí pro turisty. Obecně se místní centru spíš vyhýbali, jak to jen šlo. Někteří dokonce na svátky odjížděli pryč. Holly bylo jak plážové letovisko, jen v opačném ročním období. Loni o Vánocích, když jsme byly s Carm posilněné sladkostmi a v dobrém rozmaru, jsme se rozhodly zkusit *Top 10 věcí, co dělat ve městě Holly ve státě New York* podle seznamu na webovkách pro turisty, a to než skončí naše zimní prázdniny ve čtvrtáku:

1. Dostat polibek na molu U Knihomola
2. Sjet Zázračný kopec na bobech
3. Ochutnat smažené maršmelouny ve Skrblíkově chatrči
4. Jít bruslit na kluziště Jiskra
5. Ochutnat koblihy s jablečným moštem z moštárny U Komety
6. Vyrobit vánoční ozdobu s paní Clausovou
7. Ozdobit perníčky v podniku Co sis napekl, to si taky sněž
8. Zazpívat koledy v tramvaji na hlavní třídě v Holly
9. Dát si horkou čokoládu a zahrát si šachy ve vlakovém depu
10. Vyfotit se s místním Santou

Proto název *Mise: Holly*.

„Vidíš ten seznam? Zatím jsme nesplnily ani jednu položku,“ připomněla mi.

Odmlčela jsem se. Když jsme to společně sepisovaly, vůbec jsem netušila, jakou teď budu mít krizi a jak se všechno najednou začne hroutit. Radši bych si peníze šetřila, než je utrácela za turistické atrakce, které byly – jak je známo – pěkně předražené. „Když už se o tom bavíme...“

Mávla rukou a zamračila se na mě. „Ne, žádný takový. Vůbec s tím nezačíněj! Z tohohle nevycouváš. Nedovolím, abys zanevřela na kouzlo Vánoc.“

Její zklamání mě udeřilo do nosu stejně tvrdě jako některý z mých brášků, když nebylo po jeho, a zarazila jsem se. „Nechci z toho vycouvat. A nezanevřela jsem na kouzlo Vánoc. Jen mi přijde, že se všechno rychle mění.“

„No, taky že jo? Ale není to jenom špatný. Brzo odsud vypadneme.“

„Zníš jak moje máma.“ Pousmála jsem se, i když mi to náladu nijak nezlepšilo. Bylo to cítit ve vzduchu – změna. Včerejší ochlazení. Práce. Vysoká. Jako by se všechno za poslední tři měsíce kompletně změnilo.

„K&K je pořád stejný.“ Sklouzne pohledem na knížky na stole, naskládané na sobě. Jedna z výhod provozování veřejné knihovny byla moci si uzmout některou z knížek v oběhu. „Furt sbíráš jeden komentář za druhým. Čteš milion hodin denně, z čehož mi jde hlava kolem. Kdo by to byl řekl, že existuje tolik vánočních knížek? Takže se neměnilo zas úplně všechno.“

Carm byl jediná, kdo o mém blogu věděl. A jelikož jsem o tom nemohla mluvit s nikým jiným než s ní, ponořila jsem se do tohoto tématu jako do sněhové závěje, ve které by se dělali sněhová andělíčka jedna radost. „Chtěla bych ke svému druhému výročí udělat něco speciálního. Zvýšil se mi počet návštěvníků, toho by chtělo využít.“

„A kdy to je? To výročí blogu.“

„Druhého ledna.“

Oči se jí vzrušením rozzářily. „Ááá! Mohla bys rozjet sociální síť pro svůj blog! To je super způsob, jak si rozšířit publikum.“

„No jo, ale nezačne lidi dřív nebo později zajímat, kdo jsem?“

„Možná je na čase, abys to lidem řekla.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Ne. Naši by zuřili, kdyby zjistili, že jsem jim tohle zatajila. Už bloguju dva roky – skoro mám pocit, že je příliš pozdě to přiznat.“

„Nikdy není příliš pozdě. Ale,“ stiskla rty a zaleskly se jí oči, „budu o tom dál přemýšlet. Během naší první mise: exkurze po Holly.“

A tím jsme se vrátily zpátky. V tomhle byla Carm fakt dobrá.

„Hej, Lilo?“

Zvedla jsem oči a moje nejlepší kamarádka se na mě usmívala. Nebyl to ten typ úsměvu, co předchází vtipu nebo sarkastické poznámce, tenhle byl upřímný. „No?“

„Vím, že se věci mění. V mém životě taky. Ale my dvě se nezměníme, platí?“

Zaplavil mě pocit úlevy. Carm uměla být osobností typu B, byla mým pravým opakem, ale navzájem jsme se vyvažovaly. To proto, i navzdory tomu, jak moc mě bude bolet utrácet za turistické atrakce, jsem se rozhodla *Mise: Holly* zúčastnit.

„Platí,“ odpověděla jsem.

„Super. Zítra očekávej podrobný rozpis ve schránce.“ Zešíroka se usmála.

Zasmála jsem se – беру to zpět. Carm byla typ B jen tehdy, když nešlo o *Misi: Holly*.

Ozvalo se zaklepání na dveře a následně vešla moje máma. Catherine Santosová na sobě měla pohodlné oblečení: legíny, huňaté ponožky a na očích brýle s červenými obroučkami, které kontrastovaly s její tmavě hnědou pletí. Černé vlasy až po ramena jí z obličeje držela čelenka se sobím paroží. Pózovala s rukama v bok a pobaveně se dívala do dálky... protože měla na sobě ten nejhnusnější vánoční svetr na planetě Zemi. Všitá světlka na něm blikala červeně, zeleně a zlatě a rukávy mu zdobily střípačky vánočního řetězu.

Vyprskla jsem smíchy a ono napětí v hrudníku se uvolnilo. Každý rok zvedala laťku o něco výš.

„Wow.“ Carm se na ni otočila. „Ten je tak hnusnej, až je hezkej.“

Máma se rozzářila. „Je nový. Koupila jsem ho ve Svetrovém šílenství a podívej, protože mu tady nefunguje světlko,“ zvedla ruku a odhalila nesvítící červenou žárovku, „měla jsem to s padesátiprocentní slevou.“

„Je skvělejší.“ Carm sahala na všechny serepetičky, co ze svět-ru visely. „Nemyslíš, Lilo?“

Přišla jsem blíž, abych si mohla celé to dílo lépe prohlédnout. „Jo. Ten je... jako stvořený přímo pro tebe.“

Moje máma pracovala jako sestřička na pediatrii a měla dva režimy: seriózní a potrhlý. Taký dovedla odhadnout stupně bolesti a soudě dle toho, jak si mě prohlížela, mi bylo jasné, že se o to právě pokoušela. Když jsem se včera vrátila domů z práce, měla jsem dobrou náladu a dostala ze mě skoro celou interakci s paní Velascovou a Teddym. „Ale zlato. Pořád se zlobíš kvůli tomu hotelu?“

„Nezlobím se, jenom jsem zklamaná,“ přiznala jsem bez okolků. Ačkoli jsem dokázala udržet tajemství, nedokázala jsem skrývat emoce.

„Copak jsem ti neříkala, ať se prací netrápíš? Jsou to tvoje poslední prázdniny doma. Tak si je užij.“

„Vidíš?“ přidala se Carm s pozvednutým obočím.

Propletla ruce se mnou a s Carm. „Vím přesně, co tě rozveselí. Zdobení stromečku!“

S Carm jsme naráz zasténaly a pak se rozesmály. Slavit Vánoce u Santosových nebylo jenom tak. Přejít ze Dne děkuvzdání na Vánoce byl stejně pomalý jako sáně tažené vyčerpanými soby po Štědrém večeru. Vrcholem bylo zdobení.

Když mě máma zatahla za ruku, nebránila jsem se a všechny tři jsme se pokusily protáhnout dveřmi. Neúspěšné a rozesmáté jsme to zkusily znovu a ocitly se na chodbě, kam po schodech doléhal šramot a štěbetání ostatních členů rodiny.

Nechala jsem se strhnout. Máma s Carm měly pravdu – neměla bych se tolik stresovat.

V obývacím pokoji nás přivítala exploze červených, zelených a zlatých světýlek a z wi-fi reproduktoru na krbové římsě vyhrávala písnička „Frosty the Snowman“. Tmavě hnědou dřevěnou podlahu pokrývaly různé dekorace, od věnců přes řetězy až po role balícího papíru, punčochy a ručně vyrobené papírové lucerny. Veledílo, tedy náš umělý vánoční stromek, stál holý a mírně nakřivo v koutě.

Téměř okamžitě na nás začali pokřikovat moji mladší sourozenci.

„Mami! Můžeme sníst ty cukrové hůlky?“

„Lilo! Nejde mi na stromček pověsit tahle ozdoba!“

„Carm! Co sis přála od Santy?“

Moji desetiletí bráškové Grant a Graham, dvojčata, přiběhli ke Carm, kterou už dávno přijali za velkou ségru, a táhli ji za rukávy k hromadě punčoch, aby je pověsila nad římsu. Grant byl o dvě minuty a dvacet sedm vteřin starší než Graham a měl tmavě kudrnaté vlasy po tátovi, zatímco Grant měl rozevláté jemné vlásky po mámě. Carm, která s lidmi běžně neměla strpení, měla co se brášků týče trpělivosti na rozdávání. Jakožto jedináček si užívala pozornost, které se jí u nás dostávalo.

Irene, moje čtrnáctiletá sestra, do mě vrazila takovou silou, že mě do očí trefily bambule na její santovské čepici. Zatvářila se na mě kysele, vypadalo to jako něco mezi emoji, co protáčí oči, a tím, co vyplazuje jazyk. To bylo normální. „Máma mi dala za úkol pověsit světýlka. Prosím tě, pomoz mi. Já už nemůžu.“

Trpělivost nebyla její silná stránka.

Náš táta Arturo stál v samém oku bouře a snažil se všechny srovnat jako rozhodčí štěněcího derby.

Byli jsme hotová smečka. Rodina Santosových se skládala z mámy, táty, mě, Irene, Granta a Grahama. Prostě to byla *síla*, obzvlášť pak, když došlo na zdobení. Nebyl to poklidný

proces, neustále si někdo stěžoval, nebo se tříštily skleněné vánoční koule, anebo se někdo dohadoval.

Po pár hodinách už jsme zbyly jen já a Carm a zastříhávaly jsme stromek – ostatním došla pára. Táta stál u sporáku otočený zády k nám. Vlastnil Balíme to, místní obchod specializovaný na balení dárků a papírenské potřeby, takže domů chodil, jak mu to zrovna vyšlo s ohledem na pokrytí směn. Máma telefonovala, nejspíš zrovna kontrolovala, jak si vedou sestřičky z Všeobecné nemocnice v Holly před začátkem šichoty. Ale z playlistu hrála Mariah Carey, oheň v krbu praskal a odpolední slunce sotva zapadlo za koruny stromů.

„Tinola je hotová!“ Táta se otočil a v ruku držel tác s mis-tičkami. Vzduchem se linula uklidňující vůně zázvoru, a když ohlásil svou specialitu, kuřecí polévku s kousky zelné papá-ji, kterou milovalo všech šest členů naší šestičlenné rodiny – sedm, jestli počítáme i Carm –, sbíhaly se mi sliny.

„Bolí mě břicho,“ zakňourala Irene, ležící na koberci před krbem.

„Hmmm.“ Podívala jsem se na ni. „Říkala jsem ti, že s tou horkou čokoládou to tak dopadne.“

Vyplázla na mě jazyk.

„Já ještě dodělám ten stromek.“ Carm pověsila další ozdobu. „A mimo to, jestli se najím tady a domů dorazím plná, tak bude Trish našťvaná.“

Carm říkala svým rodičům křestními jmény: Trish a Frank. Máma se zasmála, ale kdybych tohle udělala já... No, radši nic.

„Pomůžu ti se zdobením,“ rozhodl se táta ve chvíli, kdy jsem od něj přebrala tác s polévkou. Tátova největší starost byla, aby byli všichni šťastní, zaměstnaní a zabavení. Podíval se na hodinky na zápěstí. „Ještě mám půl hodiny, než musím vyrazit do práce.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vánoční tajnosti.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.